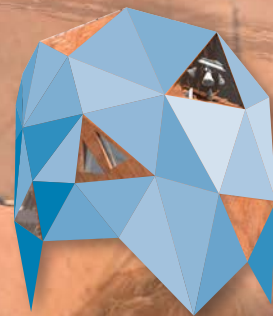

Pauluswerk

Overwin het kwade door het goede

daadwerkelijke hulp

Jaargang 21 - juni 2017 - nummer 2

Vertrouwen als basis voor het vreemdelingenbeleid
Migratie is van alle tijden 2

Het schrijverscafé geeft mensen een stem 3

Ook in de Pauluskerk moet kunst vragen oproepen
Gesprek met Anton Hoeksema 4

Is de bijbel een gewelddadig boek?
Boeiende avond met dr. Sam Janse 5

20 juni 2017: Wereldvluchtelingendag 6

Retorisch schuldverstand 7

Overpeinzingen van een "ambassadeur"
van de Pauluskerk: Bescheidenheid 7

"Wie had dat gedacht" 8

ontmoeting

bezinning

Vertrouwen als basis voor het vreemdelingenbeleid: Migratie is van alle tijden

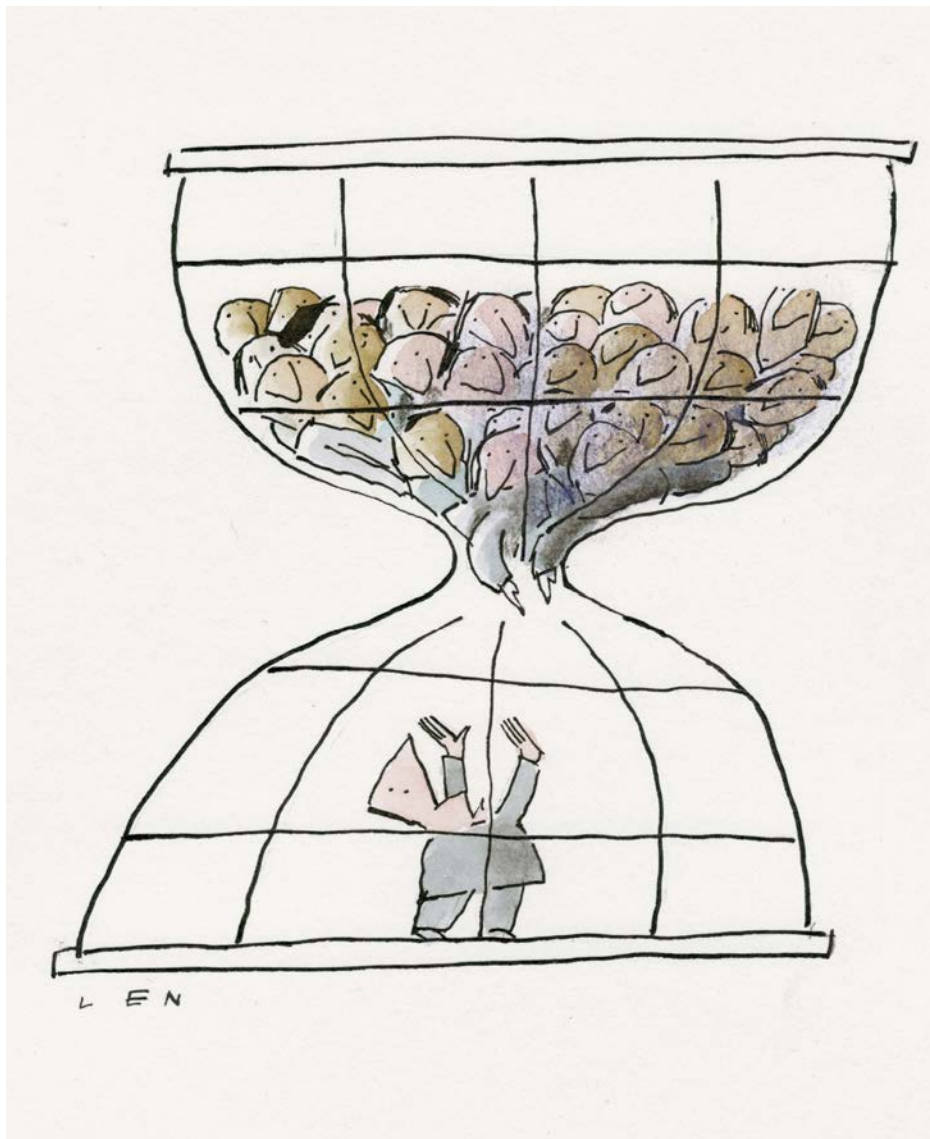
Vorige week werd bij monde van informateur Schippers duidelijk, dat de informatie na acht weken besprekingen is vastgelopen op het onderwerp migratie. Wat dat precies betekent, werd niet echt duidelijk. Het betekent in ieder geval, dat het vraagstuk van de migratie voor Nederland in de komende jaren een enorm heikel thema blijft. Tegelijk blijft Europa aan de oost- en zuidkant omringd door een grote groep landen in zeer problematische omstandigheden, sociaal, economisch en politiek. Dat betekent, dat migratie voorsnog een blijvend verschijnsel in Europa zal zijn of we dat nu willen of niet.

Voor miljoenen mensen in de landen om ons heen is de afweging: wat ga ik doen? Blijf ik hier, in Burundi, Somalië, Eritrea of Congo of elders, en heb ik dus grote kans, dat ik arm blijf en snel dood ga? Of beproef ik mijn geluk elders, waar ik meer kans maak op de vervulling ervan? Voor veel mensen is antwoord twee de aangewezen weg, hoeveel ontberingen zij daarvoor ook moeten trotseren.

Die twee feiten vragen om een humaan en goed werkend migratiebeleid. Het huidige migratiebeleid binnen de Europese Unie is een ramp. Het lukt niet migratie onder controle te krijgen, er vallen duizenden doden op de reis naar Europa. Daarover gaat dit artikel niet. Die twee feiten vragen ook, nu en op termijn, om een goed werkend en humaan vreemdelingenbeleid. Daarvan is in het Nederland van nu in het geheel geen sprake.

Het Nederlandse vreemdelingenbeleid is compleet vastgelopen

Het Nederlandse vreemdelingenbeleid is (eveneens) een ramp en compleet vastgelopen. In 2007, inmiddels tien jaar geleden, sloten het Rijk en de gemeenten een bestuursakkoord. Kern van dat akkoord was, dat het Rijk zou zorgen voor een goed werkend terugkeerbeleid. Daarmee zou een einde komen aan het onrechtmatige en vaak lange verblijf van velen in Nederland, onder vaak zeer kommervolle omstandigheden. In ruil daarvoor zouden de gemeenten, uiterlijk per 2010, hun noodopvang sluiten. De meeste gemeenten kwamen de afspraken na. Het Rijk niet. Het terugkeerbeleid is nog altijd niet op orde. Gemeenten zagen zich dus de laatste jaren genoodzaakt opvang te bieden. Ook de Raad van Europa drong daar uitdrukkelijk op aan: Nederland, zorg in ieder geval voor Bed-Bad-Brood, ongeacht de status van deze mensen. Er kwam uiteindelijk een voorlopige rijks-BBB-regeling. Die hield vooral het kabinet in stand, niet de vreemdelingen. Eind november vorig jaar deelde staatssecretaris Dijkhoff plotseling mee, dat de onderhandelingen over een definitieve regeling waren mislukt, na anderhalf jaar onderhandelen. De gemeenten waren nu weer aan zichzelf overgeleverd. Duidelijker voorbeeld van het failliet van het huidige vreemdelingenbeleid is haast niet denkbaar.

Daarbij nog dit. Het aantal verblijfsvergunningen, dat voor deze groep mensen wordt gegeven, is zo langzamerhand op de vingers van één hand te tellen. Zelfs verblijf op medische gronden (art. 64), dus in die gevallen waarin mensen ernstig ziek zijn en (vervolg)behandeling niet kan plaatsvinden in het land van herkomst, wordt zolangzamerhand onmogelijk gemaakt. De IND stelt steeds onmogelijker eisen, is onze ervaring. De mogelijkheid van een zogenaamde buitenschuldverklaring wordt bijna niet toegepast (circa 15 maal per jaar). Dat betekent, dat aan mensen die aantoonbaar actief hebben meegewerkt aan terugkeer, maar voor wie terugkeer aantoonbaar

niet mogelijk is, geen tijdelijk verblijf wordt toegekend. Zij blijven dus veroordeeld tot een onzeker en instabiel bestaan. Dat betreft naar schatting enkele duizenden vreemdelingen in Nederland. Ook het detentiebeleid is zeer discutabel. Illegaliteit is in Nederland niet strafbaar. Niettemin worden in Nederland duizenden mensen opgepakt en in detentie gezet (met een strafrechtelijk regime!), op grond van een gegroeide, bestuurlijke praktijk. En dat in de rechtsstaat Nederland. Grote groepen van hen worden na maanden detentie weer op straat gezet, onverrichter zake. Geklinkerd, zoals dat heet.

>>

Verontzekering als basis en irrationeel geloof in meetbare resultaten

Ik volg vanuit de Pauluskerk nu al een groot aantal jaren wat er gaande is in en rond het Nederlandse vreemdelingenbeleid. Volgens mij zijn er in de kern twee makken. De instructie van de Haagse politieke leiding, onder druk van wat er in de maatschappij zou leven, is: zie en behandel deze mensen niet als mensen, wantrouw alles wat zij doen en zeggen en rook de "rotzakken" zoveel mogelijk uit. Dan "rotten" ze wel op (niet mijn taal, maar wordt door sommigen wel gebezigd). Tegelijk heerst een groot vertrouwen in meetbare beheersbaarheid. Het was, volgens mij, de kern van het mislukken van het overleg over de definitieve BBB-regeling. Het Rijk wenste voorwaarden te stellen aan de opvang. Alleen opvang, als je bereid bent terug te keren en daaraan ook actief meedoet. Die terugkeer moet vervolgens geschieden binnen een in veel gevallen volkomen irreële termijn van een luttel aantal weken. Zo niet, dan werk je niet mee, stelt men in Den Haag. Ieder, die zelf een keer heeft meegemaakt hoe zo'n terugkeerproces in de praktijk werkt, weet, dat het maanden, zo niet jaren kan duren. Het is kortom hetzelfde neoliberale beleid en denken in termen van verontzekering¹⁾ van mensen/burgers en van rationale beheersbaarheid, zoals we dat sinds de jaren '80 kennen voor de Nederlanders. Of het nu gaat om gezondheidszorg, de thuis-

zorg, het onderwijs, noem maar op. Dat ons allemaal steeds meer opbreekt en steeds meer brengt in situaties van fundamentele onzekerheid, als het gaat om ons inkomen, werk en huisvesting et cetera. Met alle gevolgen daarvan tot en met Brexit. Datzelfde desastreuze medicijn passen we toe op vreemdelingen.

Vertrouwen in plaats van verontzekering als nieuwe basis; en ruimte om dat uit te proberen

Het is met dit alles meer dan hoog tijd voor een grondige herbezinning op het huidige vreemdelingenbeleid. De lopende (in)formatieperiode biedt daarvoor een uitgelezen kans, lijkt me. Volgens mij moet het fundament van het vreemdelingenbeleid honderdtachtig graden gedraaid worden. Alleen dan is er een kans, dat we uit de spiraal van negativiteit en inhumaniteit komen. Van verontzekering naar zekerheid en vertrouwen. Van meetbare schijnzekerheid door Den Haag naar ruimte voor handelen door hulporganisaties en gemeenten. Ik zeg niets nieuws – en toch! – als ik zeg, dat vreemdelingen mensen zijn. Net als u en ik. Op zoek naar het geluk voor zichzelf en voor anderen. Net als u en ik. Het is dat uitgangspunt, dat we in de Pauluskerk al jaren proberen toe te passen. Met succes! Samen met de betrokken vreemdeling actief zoeken naar perspectief voor zijn of haar leven. Dat perspectief kan zijn: definitief verblijf of tijde-

lijk verblijf. Maar ook terugkeer, maar dan wel met opgeheven hoofd. Elk mens is uiteindelijk op zoek naar erkenning en toekomst, is daarop ook uiteindelijk aanspreekbaar. Ook in andere steden van het land – ik denk aan Groningen met Inlia, aan Amsterdam met het Rode Kruis – weet men inmiddels, dat een aanpak met vertrouwen in elkaar en samen perspectief maken als uitgangspunt uiteindelijk het beste werkt. Daarmee doen we recht aan deze mensen. Maar ook aan onszelf. Zijn wij niet allemaal afkomstig uit Europese landen, die zeggen de menselijke waardigheid hoog te houden? Bij vreemdelingen waren we dat alleen even vergeten! Kortom: (in)formateur, heb lef en draai het fundament van het vreemdelingenbeleid helemaal om richting zekerheid en vertrouwen. En geef gemeenten en hulporganisaties de vrije hand, de vrije ruimte en een beetje budget om gedurende een paar jaar te experimenteren met vertrouwen en perspectief. Om te laten zien wat zij daarmee kunnen bereiken. Veel, weet ik uit ervaring.

Dick Couvée

1) Ik ontleen de term aan een helder artikel van Thomas Spijkerboer in de Groene Amsterdammer van april 2017: "It's neoliberalism, stupid". Ander, soms gebruikt en passend woord is: "precarisering".

Uit het Schrijverscafé

Het schrijverscafé geeft mensen een stem

Aanvankelijk zetten de aspirant auteurs een aarzelende stap over de blijkbaar nog wat hoge drempel. Maar welk schrijvershart gaat niet sneller kloppen bij alleen al het woord 'schrijverscafé?' Een plaats waar je je pen de vrije loop kunt laten? Een plek waar je letterlijk 'je woordje kunt doen?' Waar je je talent om je gedachten, al of niet in dichtvorm, op papier te zetten, kunt ontplooiën? En, zo je dat wil, dat met anderen kunt delen?

Het schrijverscafé is 1 van de culturele activiteiten in de Pauluskerk. Het schrijverscafé be-

staat al meer dan 15 jaar maar is het laatste jaar nieuw leven in geblazen en een belangrijke activiteit voor velen geworden. De bezoekers van het schrijverscafé mogen zelf bedenken wat en waarover zij willen schrijven. Dat vindt Marian, trouwe bezoeker van het schrijverscafé, essentieel. Marian was ooit leesblind maar door het vele schrijven heeft ze een inhaalslag gemaakt. Schrijven wat je bezig houdt is belangrijk voor haar en de andere schrijvers: over jezelf, je familie, je vakantie, wat je bezighoudt et cetera. Dit is dan ook de

reden voor velen om iedere woensdag naar het schrijverscafé te komen.

Gemiddeld komen er zo'n 8-10 bezoekers per keer. De bezoekers schrijven een gedicht of verhaal op en als iedereen klaar is kan een ieder die het wil zijn of haar werk voorlezen. Daarna wordt het gedicht in de computer opgemaakt en krijgen ze het in een passende lay-out en in een multomap mee naar huis. Op deze manier kan iedereen zijn eigen werk bewaren en bewonderen.

Het is mooi om te zien hoe op het oog amateuristische cafébezoekers zich als ware professionele dichters en schrijvers ontplooiën. Binnenkort kan iedereen die het wil de gedichten en verhalen lezen in een nieuw uit te komen gedichtenbundel. Daarin zal uiteraard ook plaats zijn voor proza en andere kunstuitingen, want dat het hier om kunst gaat, staat als een paal boven water.

Jacqueline Kolpa

Gesprek met Anton Hoeksema

Ook in de Pauluskerk moet kunst vragen oproepen

Kunst en cultuur spelen een belangrijke rol in de Pauluskerk. Het biedt kansen om mensen met verschillende achtergronden met elkaar te verbinden. Anton Hoeksema, werkzaam bij het Centrum Beeldende Kunst (CBK) Rotterdam, is al geruime tijd betrokken bij deze tak van activiteiten binnen de Pauluskerk.

De redacteur heeft een afspraak voor het gesprek bij Anton thuis. Het uitzicht op de Mevlana Moskee valt niet over het hoofd te zien. "Deze wijk is heel gemengd", vertelt Anton, "70% van de mensen hier is van allochtone afkomst. Het samenleven gaat tegenwoordig best goed." Toch maar direct de vraag hoe Anton in contact kwam met de Pauluskerk. "De oude Pauluskerk kende ik al, dat was een fenomeen. Als kind wilde ik graag een piano. Die kwam er pas toen ik al wat ouder was. Ik kreeg les van een pianolerares die als vrijwilliger werkte in de Pauluskerk. Na haar plotselinge overlijden bezocht ik de afscheidsdienst in de Pauluskerk. Ik raakte diep onder de indruk van de betrokkenheid van iedereen. Weer wat later, op weg naar een concert met een keurig gezelschap, zag ik op straat een dakloze dame. Ik sprak haar aan. Haar blik in de ogen zal ik nooit vergeten. Schaamte voelde ik op dat moment. Het besef dat het je moeder of een andere geliefde had kunnen zijn, zwerfend door de stad. De Pauluskerk speelt een belangrijke rol in de opvang van allerlei kwetsbare mensen. Ik kende

indertijd al een enkele kunstenaar die er als vrijwilliger actief was. Inmiddels heb ik meerdere kunstenaars aan de Pauluskerk kunnen verbinden. Met diverse partijen werk ik aan de culturele infrastructuur in Rotterdam."

De redacteur vraagt hoe de Pauluskerk in dit patroon past. "De nieuwe Pauluskerk is interessant voor een cultureel programma in de stad", vervolgt Anton. "Ik raakte in gesprek met Dick Couvée over een grote wand in de nieuwe locatie, die geschikt zou zijn voor tentoonstellingen. Dat ging overigens niet door, maar ik belandde wel in een clubje dat zich boog over het ontwikkelen van een cultureel programma en podium. Zo moesten er meubels ontworpen worden voor de nieuwe kerkzaal. Dat zou een kunstenaar moeten doen naar mijn mening. Ik bracht Jan Neggers in contact met de Pauluskerk. Hij ontwierp de grote tafel, het doopvont en het kathedr. Dat riep enthousiaste reacties op." Dit brengt ons tot de vraag wat Anton zijn relatie tot de kerk is. Hij antwoordt: "Zelf heb ik geen religieuze achtergrond. Ik voer wel veel ge-

sprekken met jonge mensen hierover. Ik begrijp dat mensen door het geloof steun en structuur in hun leven kunnen aanbrengen. De kunst in de Pauluskerk moest niet te christelijk worden.

Ook in de Pauluskerk moet kunst vragen oproepen. Dat is de kern van kunst. Vooral de jeugd komt met waaromvragen over kunst. We moeten niet belerend met hen omgaan. Een kunstenaar kijkt om zich heen, wat valt je op? Hij/zij houdt elementen vast en vertaalt dit naar een schilderij, tekst of kunstobject. Zo werkt Peter Koole van wie een schilderij in de Pauluskerk hangt. Hij heeft een sterk engagement met de samenleving! De samenleving drukt beelden van vluchtelingen en van de ramp in Syrië naar de achtergrond. Peter legt het vast op doek.

Het is een gemis dat in Rotterdam publieke ruimten voor bezinning zo gereguleerd zijn opengesteld. De Pauluskerk vormt een positieve uitzondering, evenals de foyer van de Schouwburg.

Mensen aan de onderkant van de samenleving doen niet mee. Men went er helaas aan. Een fatsoenlijke samenleving hoort niet te wennen aan mensen die niet slagen in het leven. Peter Koole gebruikt ook tekst en krantenartikelen bij de invulling van zijn artistieke werk. Het is soms heftig werk waarvoor te weinig plaats is in reguliere tentoonstellingen. Vaak is het evenmin politiek gewenst."

Anton ziet het als zijn taak verbindingen te leggen tussen mensen en partijen. Hij legt uit: "Ik ben altijd in de stad en probeer culturele verbindingen te leggen via exposities. Door mijn lange ervaring heb ik veel contacten. De Chinese kunstenaar Fen Mei Hu initieerde onder andere het naaiatelier van Studio ZI in de

Pauluskerk." De blik van de redacteur valt op een groot schilderij met daarop Chinese tekens. "Dat schilderij kocht ik van haar", vertelt Anton. "De tekst op het schilderij betekent: ik wil leren. Graag breng ik individuele kunstenaars met elkaar en partijen in contact. Maar ook partijen als bijvoorbeeld het Goethe-Instituut Rotterdam met Giselle Vegter. Zij brengt als programmacoördinator van onder andere het open podium, veel culturele activiteiten in de Pauluskerk. Op die manier ontwikkelt zich de door mij beoogde culturele infrastructuur, die zich verspreidt door de stad.

De kern van dit alles is, dat wij elkaar allemaal nodig hebben. Het is onfatsoenlijk dat de rijken steeds rijker worden en de armen steeds

armer. Vanaf de jaren tachtig sprak men van de opkomst van een individualisme, dat in de kern nog het delen met elkaar in zich draagt. Wat we nu zien is het berekeningsdenken, een vorm van narcisme dat ik zou willen aanduiden als particularisme. Men heeft recht op dit en dat. Die levensstijl vereist ondermeer dat winkels zeven dagen per week open zijn. Rotterdam was overigens de eerste stad, waar dat het geval was. Het consumentisme viert, de crisis ten spijt, nog immer hoogtij!"

Onze tijd en plaatsingsruimte zijn beperkt. We sluiten het boeiende gesprek met Anton af. De foto maken we met het schilderij op de achtergrond: ik wil leren!

Hans Valkenburg

Is de bijbel een gewelddadig boek? Boeiende avond met dr. Sam Janse

De Pauluskerk is veel tegelijk: Open Huis, Eethuis, vierhuis, maar ook leerhuis. Het is de avond van de 9e mei 2017. De kerkzaal van de Pauluskerk is gevuld met zo'n 50 mensen. Omdat veel meer mensen zijn gekomen dan zich hadden opgegeven en veel meer dan er aan de tafel in de nis kunnen zitten, wijken we uit naar de kerkzaal. Ik had niet gedacht, dat er zoveel belangstelling zou zijn voor een thema- en studie-avond over de vraag: "Is de bijbel een gewelddadig boek?"

Eerlijk gezegd, had ik een tijd geleden nog nooit van Sam Janse gehoord. Tot ik een uitstekend, helder en goed onderbouwd artikel las van zijn hand in Letter en Geest over religieus geïnspireerd geweld. Naar aanleiding van een aantal aanslagen in Europa door IS. Na lezing daarvan, dacht ik: dit is een man die zich al jaren serieus verdiept in het vraagstuk van religieus geweld en die de gemakkelijke antwoorden uit de weg gaat. Kortom, meer dan reden Sam Janse uit te nodigen om hem zelf te horen. De avond op de 9e mei was de eerste in een kleine serie van twee. Over geweld in het Oude Testament. De tweede avond op 31 oktober 2017, zal gaan over geweld in het Nieuwe Testament. Wellicht ook nog een derde avond in 2018 over geweld in de Koran.

Sam Janse is een heldere spreker. Ik haal een enkele krent uit deze zeer voorziene pap. Janse begon met te zeggen, dat sommige geweldsteksten in het Oude Testament je de haren te berge doen rijzen en ons voor nogal wat vragen stellen. Als voorbeeld noemde hij 1 Samuël 15: 3: "Trek daarom op tegen de Amalekieten en versla ze. Wijd al hun bezittingen onvoorwaardelijk aan de Heer. Spaar ze niet, maar dood alles en iedereen: mannen en vrouwen, kinderen en zuigelingen, runderen en schapen, kamelen en ezels". Dit zijn weerbarstige teksten. Een van de verklaringen die Janse ervoor gaf was die van delen van het Oude Testament als traumaverwerkingsliteratuur. Zoals mensen tijdens de Tweede Wereldoorlog 's nachts de bommenwerpers over hoorden gaan, de volgende ochtend vernamen hoeveel slachtoffers er in Duitsland waren gevallen en dan konden zeggen: waren het er nog maar wat meer geweest. Volgens Janse woedt ook in het Oude Testament zelf een verwoede discussie over het wel of niet gebruiken van geweld. Geleidelijk aan, stelde hij, wordt de stem van de vrede steeds sterker. Zoals bijvoorbeeld in het boekje Ester, waar bij het gebruik van het geweld toch steeds sterker vraagtekens komen. Een ontwikkeling die uiteindelijk voortzetting vindt in Jezus en Paulus die het gebruik van geweld zeer relativeren en scherp afwijzen. Wie meer wil weten, zie ook: www.samjanse.nl.

Een zeer boeiende avond. Wij kijken uit naar de tweede avond over geweld in het Nieuwe Testament, dus op 31 oktober aanstaande. Wie zich wil voorbereiden, bestudere alvast: Sam Janse, "De tegenstem van Jezus. Over geweld in het Nieuwe Testament". Van harte aanbevelen.

Dick Couvée

Uit het Schrijverscafé

God

Maak geen beeld van God.

Hij drukt niet op een knop.

Hij is veel groter dan dat:

Het is niet zo, dat

wanneer het slecht gaat,

Hij dat heeft gedaan.

Dat beeld mag niet meer bestaan.

God zelf maakt zijn eigen beeld.

Hij is het, die jou heeft gewild.

God is hoger.

Als je dat beseft, kom je dichterbij.

Hij is 't die je roept.

Zijn stem is 't die je zoekt.

Hij is groter dan jij ooit zal weten.

Je kan je niet met Hem meten.

De aarde, de sterren, de hemel,...

En toch kent Hij onze naam.

Ja, God is Het!

Liesbeth.

20 juni 2017, 9.30 - 22.00 uur: Wereldvluchtelingendag

WERELD
VLUCHTELINGEN
DAG

Wereldvluchtelingendag is een speciale herdenkingsdag die jaarlijks gevierd wordt op 20 juni. De dag werd in het jaar 2000 ingesteld door de Verenigde Naties om begrip voor vluchtelingen aan te kaarten en hun bijdragen aan de vrede te vieren. De Pauluskerk vindt het belangrijk om bij deze dag stil te staan en organiseert samen met de Rotterdamse Schouwburg een hele dag met, voor en door vluchtelingen.

Er is al jaren een goede samenwerking met de Schouwburg. Deze goede contacten hebben nu geleid tot een gezamenlijke programmering en productie van Wereldvluchtelingendag 2017, waar een combinatie van activiteiten, voorstellingen, discussie en publiek van zowel de sfeer van de Pauluskerk als die van de Schouwburg mooi vertegenwoordigd zijn.

Vanaf 2014 is het aantal mensen dat op de vlucht voor oorlog, conflict of armoede naar Europa en Nederland kwam, toegenomen. En weer afgenomen. In 2015 vroegen nog 1,25 miljoen mensen om bescherming in Europa, waarvan 59.000 in Nederland. In 2016 waren dit nog maar 31.200 mensen. Wereldwijd zijn er 65,3 miljoen op de vlucht, 86 % wordt opgevangen in ontwikkelingslanden in de regio. Heel Europa draagt dus zorg voor 14 % van alle vluchtelingen (bron: Vluchtelingenwerk Nederland). Tegelijkertijd groeide in Europa de sociale onrust, gevoed door media en populisme, naast ook duidelijke tegengeluiden van solidariteit.

Waar gaat het nu eigenlijk om in de huidige vluchtelingenproblematiek? Kunnen we haar als samenleving collectief benaderen en wat vraagt dit van mensen? En welke positie ervaren vluchtelingen en ongedocumenteerden in de Nederlandse samenleving?

De Pauluskerk en de Rotterdamse Schouwburg nodigen het publiek uit samen met de bezoekers van de Pauluskerk van gedachten te wisselen. Naar aanleiding van de documentaire Stranger in Paradise van Guido Hendriks, een interactieve theaterpresentatie door de ongedocumenteerde bezoekers van de Pauluskerk en de voorstelling Zohre, een Afghaans-Nederlandse soap van theatermaakster Marjolijn van Heemstra en de Afghaanse Zohre Norouzi. Tijdens een gezamenlijk ontbijt in de Schouwburg en een culturele markt in de Pauluskerk is er ruimte voor ontmoeting, informatie en discussie. En voor de snelle passant is buiten de installatie Grenzhaus van architect Benedict Esche te bezoeken.

Hierbij in het kort het programma:

9.30 uur: ontbijt in de Schouwburg

10.30 uur: vertoning van de film 'Stranger in Paradise' met nagesprek met acteur Valentijn Dhaenens

13.00-15.00 uur: culturele markt in de Pauluskerk met onder andere muziek, informatie en ontmoeting

15.00-16.30 uur: paneldiscussie met onder andere dominee Dick Couvée, Zohre Norouzi en Marjolijn van Heemstra

19.00 uur: Theateratelier Pauluskerk door Formaat Interactieve presentatie

20.15 uur: Voorstelling Zohre in de Schouwburg.

Voor meer informatie en reserveringen:

www.rotterdamseschouwburg.nl/

wereldvluchtelingendag

www.pauluskerkrotterdam.nl

of info@pauluskerkrotterdam.nl

(de redactie hoopt dat dit blad de lezers bereikt voor 20 juni)

Jacqueline Kolpa

Steun de Pauluskerk

Als u het werk van de Pauluskerk wilt steunen, kunt u een bijdrage storten op een van de onderstaande banknummers:

Stichting Diaconaal Centrum Pauluskerk:
NL17 INGB 0005 4507 26

Commissie van Bijstand Pauluskerk:
NL30 INGB 0005 5661 16

Vereniging Vrienden van de Pauluskerk:
NL42 INGB 0005 1735 35

Pauluskerk Vluchtelingenwerk:
NL59 TRIO 0391 2279 12

Retorisch schuldverstand

Retorisch schuldverstand trekt alles uit verband,
ziet maar 'n enkele zijde.

Probeer dat dus te mijden, van je rug af laten glijden.
Je bent bijzonder mooi in de genadetooi.

De schuldvraag pakt zich bij de eigen kraag,
dus: laat 'm lekker landen tussen z'n eigen tanden.

De Genadetooi geeft moed.
't Is alles liefde wat je doet.

De genadetooi proeft fijn en is zoet,
zonder steeds weer 'n scherp randje.

De genadetooi geeft moed en zoekt
niet steeds eigenwijs naar 't zelfkantje van 't 'ik eerst.'

De genadetooi is beheerst en ingetogen
en heeft nog nooit 'n mens
van achteren aangevlogen.
Maar goede raad is duur.
Ze is beproefd door vuur;
(is) geen koudbloedige salamander
van eerst ik en dan de ander.

Hoe kan ik dat doen en worden?

Dat kunnen/willen/zullen wij met horden.
Dat kunnen/willen/zullen wij met heirscharen,
om op 'n goed moment
zó de eenheid te bewaren
in die andere nieuwe zelf!

Lidie

Overpeinzingen van een “ambassadeur” van de Pauluskerk Bescheidenheid

Bescheidenheid siert de mens, de kerktoren mag zich verheffen om gezien te worden

Kort geleden woonde ik de afscheidsdienst en aansluitende begrafenis bij van een familielid. Haar kenmerkende eigenschappen, zoals betrokkenheid bij haar dierbaren en dienstbaar zijn voor anderen die op haar pad kwamen, werden mooi onder woorden gebracht.

Bovenal werd haar bescheidenheid genoemd. Bij alles wat ze voor anderen betekende, wilde ze beslist niet op de voorgrond treden. Tijdens de dienst stond de kist niet op een verhoging, maar op de grond. Het was haar wens om niet verheven te worden.

We leven in een tijd waarin velen de onbedwingbare behoefte hebben om voortdurend op indringende wijze uiting te geven aan hun gevoelens. Digitale media maken het erg eenvoudig om duizenden “vrienden” te laten delen in vreugde, verdriet en vooral woede. Het belidigen van anderen, zonder hen ooit te hebben ontmoet of gesproken, veroorzaakt veel leed en leidt zelfs tot rechtszaken.

Zoals mijn overleden familielid, zijn er velen die in bescheidenheid en op de achtergrond onmisbare rollen vervullen binnen familieverbanden, vriendenkringen en organisaties. Ze tonen zich nooit op de voorgrond. In stilte doen ze hun werk, betekenen ze veel voor anderen, offeren zich op en incasseren soms onbegrip. Ook binnen de Pauluskerk functioneren mensen, die je nauwelijks ziet of hoort, maar die een onmisbare factor zijn om de organisatie gaande te houden. Net zomin als ik de naam van mijn overleden familielid noem, noemen wij geen namen van hen die in bescheidenheid, maar met grote wilskracht hun talenten inzetten om de belangen van anderen te dienen.

Hans Valkenburg

“Wie had dat gedacht”

Naam: Eric Blom

Geboren: 28-04-1960 te Eindhoven

Opgevoerd:

In zijn jeugd is Eric vaak verhuisd zo ongeveer 12 keer. Van Eindhoven naar Gouda, Utrecht et cetera. Dit vond hij niet leuk omdat hij hierdoor ook vaak van basisschool moest wisselen en iedere keer nieuwe vriendjes moest maken. In het dorp Epe is Eric naar de middelbare school gegaan waar hij de MAVO volgde. Vervolgens is hij naar Rotterdam gekomen om daar aan de grafische school te studeren. Op de dag dat hij zijn examens haalde werd hij aangenomen als persfotograaf.

Zijn eerste foto stond in de Delftse Courant. Op een gegeven moment werd hij uitgekocht door een ander persbureau, helaas ging dit bureau failliet en keerde hij weer terug naar zijn oude werkgever.

Vanuit dit bedrijf ging hij voor twee maanden naar Florida om daar zijn rijbewijs te halen. Op de vraag voor welke media bureaus hij allemaal gewerkt heeft is Eric zijn antwoord: voor bijna allemaal, behalve de Telegraaf.

Motivatie: Eric heeft best een moeilijke tijd achter de rug. Gelukkig is hij goed geholpen door Dominee Couvée.

Hobby's: Fotografie en muziek

Geluksgetal: Resoluut noemt Eric het getal zeven, al voegt hij hier lachend aan toe dat hij nog nooit geluk heeft gehad met dit getal.

Lievelingskleur: Dit is de kleur blauw, hij draagt ook vaak blauwe kleding.

Lievelingsmuziek: Eric zijn lievelingsmuziek is onder andere “Pink Floyd” en dan met name het nummer “Wish you were here”. “The Doors” vindt hij ook goed. De band “Yes” heeft de mooiste hoezen volgens hem.

Lisa Hendriks

ACTIVITEITEN PAULUSKERK

Open Huis

Iedere dag van de week → 9:00 - 21:00 uur

Open Atelier

Maandag en donderdag → 13:30 - 16:30 uur

Woensdag → 17:30 - 20:30 uur

Medische dienst (uitsluitend op afspraak)

Voor het maken van een afspraak:

Tel. 010 - 413 56 00 (maandag t/m donderdag)

Eethuis

Iedere maandag- dinsdag-, donderdag- en

vrijdagavond → 17:00 - 18.00 uur

Voedselbank Elke vrijdag → 9:30 - 11:30 uur

Vluchtelingenspreekuur

Iedere dinsdag → vanaf 11.00 uur

Iedere donderdag → vanaf 14.00 uur

Maatschappelijk werk spreekuur

Iedere dinsdag → van 9.30 - 16.00 uur

Iedere donderdag → van 9.30 -12.00 uur

Kledinghuis

Dinsdag, donderdag en vrijdag

→ 9:00 - 16.00 uur

Taallessen

(info: www.pauluskerkrotterdam.nl)

Muziekavond

(info: www.pauluskerkrotterdam.nl)

Avondgebed

Iedere vrijdagavond → 20:00 uur

Kerkcafé

Iedere werkdag → 12:00 - 13:00 uur

Zondagmiddag → 16:30

Kerkdienst

Elke 1e zondag van de maand → 10:30 uur

Begeleide stilteviering

Elke 2e zondag van de maand → 10:30 uur

Kerkdienst met aandacht voor kunst en cultuur

Elke 4e zondag van de maand → 10:30 uur

Bezoekadres Pauluskerk:

Mauritsweg 20, 3012 JR Rotterdam.

Voor actuele informatie over activiteiten van de Pauluskerk zie: www.pauluskerkrotterdam.nl

COLOFON

Pauluswerk beschrijft activiteiten van de Pauluskerk en is bedoeld voor leden, vrienden en belangstellenden van de Pauluskerk.

REDACTIE

Dick Couvée en Hans Valkenburg.

Het eerstvolgende nummer verschijnt

oktober 2017. Reacties, mededelingen en

bijdragen voor dit nummer kunnen tot uiterlijk

22 september 2017 gestuurd worden naar:

Stichting Samen 010,

Hang 7, 3011 GG Rotterdam

T.: 010 - 466 67 22, e-mail: info@samensamen010.nl

Plaatsing is ter beoordeling aan de redactie.

Vormgeving: Studio Voetnoot, Utrecht Druk:

Drukkerij Kapsenberg van Waesberge, Rotterdam